

тепианните майстори и музика—история, естетика и преценки: „Клавирна книга“, „Клавиренъ лексиконъ“, „Виржиналната музика“, „Северната клавирна музика“ и — прекрасната книга „Майсторитѣ на пианото“ — въ която се разглежда, съ единъ извънредно тънъкъ усетъ, изкуството на всички по-значителни майстори на клавирната игра въ съвремеността. Други книги: „Музикалниятъ ренесансъ на XIX ст.“, „Музика и музиканти на XIX вѣкъ“, „Жанъ Сибелиусъ“, „Скандинавската музика“, „Музиката на съвремеността — отъ Рихардъ Вагнеръ до днесъ“ — последно издание 1920. Освенъ това, преработилъ е Кулаковата „Естетика на клавирната игра“, и направилъ критическо издание на Филипъ Ем. Баховия исторически трудъ „Опитъ върху истинския начинъ за свирене на пиано“, а също издалъ творби на стари майстори на пианото и органа. Н. е музикаленъ референтъ на „Leipziger neueste Nachrichten“.

Ниманъ, Рудолфъ Фридрихъ — Niemann, Rudolf Friedrich—пианистъ и компонистъ, баща на горния, род. 4 дек. 1838 въ Веселбуренъ (Холщайнъ), умр. 3 май 1898 въ Висбаденъ, ученикъ на баща си (органистъ) и после на Мошелесъ и Рисъ въ Лайпцигската консерватория, на Мармонтелъ и Халеви—въ Парижката, и на Хансъ фонъ Бюловъ и Килъ въ Берлинъ; живѣлъ дълги години въ Хамбургъ, придружавалъ Вилхелми въ неговитѣ концертни обиколки въ Германия и чужбина — като отличенъ неговъ акомпанияторъ; отъ 1895 — професоръ въ Висбаденската консерватория, компониралъ клавирни соли, една цигулкава соната и др.

Ниметъ, Вахитъ Ханъмъ — турска пѣвица, род. 1902 въ Цариградъ, учила частно при проф. Роза Папиръ въ Виена, живѣе въ Цариградъ.

Нинъ и Каstellано, Хоаквинъ — Nin y Castellano, Joaquín — испански пианистъ, компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 20 септ. 1883 въ Хавана на островъ Куба, училъ при Мошковски и д'Енди въ Парижъ, преподавателъ въ тамошната „Скола канторумъ“. Н. е майсторъ при изпълнение на старата клавирна музика;

компониралъ: „Иберийски танцъ“ и една „Сюита отъ лирически валсове“ за пиано, „Иберийска рапсодия“ за цигулка и пиано, „Испанска сюита“ и „4 коментарии“ за чело и цигулка, една мимодрама „Другиятъ“, испански народни пѣсни за единъ гласъ и пиано, и такива за женски хоръ и пиано, и писалъ: „За изкуството“ — афоризми, „Идеи и коментарии“ и др.

Нитше, Фридрихъ — Nietzsche, Friedrich — великиятъ философъ, ималъ най-близко отношение къмъ музиката, и самъ компониралъ, род. 15 окт. 1844 въ Рьокенъ при Люценъ, умр. 25 авг. 1900 въ Ваймаръ, следъ продължително умствено помрачение. Въ неговитѣ философски съчинения има много мѣста посветени на музиката. Отначало възторженъ почитателъ на Вагнера, (въ „Раждането на трагедията отъ духа на музиката“ и „Р. Вагнеръ въ Байройтъ“ — той става неговъ върлъ противникъ, и води една непримирима борба срещу неговитѣ идеи, въ брошуритѣ си: „Der Fall Wagner“ (1888) — („Случаятъ Вагнеръ“) „Нитше противъ Вагнеръ“ (1889). Н. е билъ въ възторгъ отъ „Карменъ“ на Бизе, оценявайки истинското и значение. Компониралъ е два химна: „На живота“ — за хоръ и оркестръ (1887) и „На приятелството“ за хоръ и пиано на 4 рѣце (1872), клавирни нѣща и пѣсни.

Новаковски, Юзефъ — Nowakowski, Joseph — полски пианистъ и компонистъ, род. 1800 въ Мишкъ (Польша), умр. 1865 въ Варшава, възпитаникъ на тамошната консерватория, 1833 предприема голѣмо концертно пътуване изъ Германия, Италия и Франция, по-късно е преподавателъ въ Александринския институтъ въ Варшава, компониралъ: 1 увертюра, 12 етюда за пиано (посветени на Шопена), мазурки, полонези, ноктюрни за пиано, квартети, квинтети, много пѣсни на полски, нѣмски, италиански и французски текстове, както и една школа за пиано.

Новакъ, Вилко — Novak, Vilko — хърватски компонистъ, род. 15 февр. 1865 въ Вараждинъ, умр. 16 мартъ 1918 въ Загребъ, училъ музика въ Осекъ и Загребъ, свършилъ музикалното училище на „Глазбенния за-